

« [Vjenčanje Eve Braun i Adolfa Hitlera - 29. travnja 1945.-29. travnja 2011.](#)

Pismo Europi i međunarodnoj zajednici iz Hrvatske

Published svibanj 3rd, 2011

Hrvatska je sama - od 15. travnja 2011.. Hrvatska je opet sama. Kao što je bila i 1991. godine. Sama u svojoj tragediji, u bolu i nevjerici. S tom razlikom što su joj, 1991., srpski agresor iznutra i srbijanski agresor izvana razarali gradove i palili sela, tjerali u egzodus Hrvate s njihove zemlje i iz njihovih domova, likvidirali civilno stanovništvo masovnim ubijanjem, masakrirali i žive ljude i mrtve leševe civila, policajaca i vojnika, obeščašćivali, palili i do temelja rušili katoličke crkve, bombardirali spomenike kulture, pljačkali kulturno i gospodarsko blago. U pokušaju genocida nad hrvatskim narodom, svojatanja njegove kulturne baštine (kulturno-povijesnih spomenika, povijesnih osoba i njihovih djela), negiranja nacionalnog i jezičnog identiteta i zatiranja njegovih tragova na teritorijima koji su udruženim srpskim zločinačkim poduhvatom trebali postati dio države Srbije.

Utemeljitelj moderne hrvatske države i Predsjednik Hrvatske Franjo Tuđman nije vjerovao da će rata biti. I želio je da rata ne bude. Hrvatska tek osamostaljena država nije imala vojsku i nije imala naoružanja za obranu. Naime, i oružje civilne zaštite oduzeto je i otpremljeno iz Hrvatske godinu dana prije napada jugoslavenske armije na Hrvatsku. Netko je ipak znao da će rata biti. Onaj tko ga je i pripremao. Ideološki, propagandno, politički i vojno. Srbija.

Ona ga je i izvela. Napadajući, opsjedajući i nesmiljeno granatirajući gradove Vukovar, Osijek, Gospić, Sisak, Petrinju, Pakrac, Vinkovce, Novsku, Novu Gradišku, Slavonski Brod, Dubrovnik, Karlovac, Zadar, Kostajnicu... i spaljivajući do temelja 35 mjesta, s ciljem zastrašivanja, mučenja, silovanja, ubijanja, prisilne deportacije, pljačke i razaranja, u svrhu okupacije trećine hrvatskog teritorija, etničkog čišćenja Hrvata i rascjepljivanja Hrvatske na pola u teritorijalnom, prometnom i infrastrukturnom smislu.

U tom „vašem ratu“, u tom „kako-ga-vi-u-Hrvatskoj-zovete“ Domovinskom ratu (kako nam se s neljudskim, sarkastičnim omalovažavanjem obraćaju pojedini europski političari i tužitelji haaškog suda), u tom ratu koji nije predmet ni razmatranja, ni interesa haaškog suda, ali ni Europske Unije, 54% teritorija Hrvatske bilo je zahvaćeno ratnim razaranjima. Na vrhuncu srpske agresije u izbjeglištvu je bilo preko 500 000 ljudi, dok je u inozemstvu privremeni smještaj našlo još 150 000. U tom ratu - Hrvatskom ratu za nezavisnost - ubijeno je ili nestalo preko 15 000 ljudi (civila i vojnika), ranjeno je preko 30 000, evidentirano preko 30 000 ratnih invalida, ubijeno je 323 djece, preko 1000 djece je ranjeno ili nestalo, preko 5000 djece ostala su ratna siročad. Uništeno je preko 200 000 stambenih objekata i do temelja razrušeno ili znatno oštećeno 2423 spomenika kulture, u pravilu uključujući katoličke crkve (njih 495) i spomenike koji su svjedočili o nacionalnoj svijesti hrvatskog naroda. Više od 46 000 muzejskih predmeta je nestalo ili ukradeno, a preko 3000 uništeno. Izravna ratna šteta procijenjena je na preko 65 milijardi DEM (gospodarstvo, kulturna i prirodna dobra, dobra građana, troškovi rata, troškovi zdravstvene skrbi), a pojedine procjene štete na kulturnim dobrima i sakralnim objektima, u kulturi, prosvjeti, znanosti i zdravstvu kreću se oko 5 milijardi USD. Ukupna ratna šteta je, 1999. godine, u Završnoj izvješću Državne komisije za popis i procjenu ratne štete procijenjena na 37,1 milijardi USD (prema radnim verzijama dokumentacije dosad prikupljene u Memorijalno-dokumentacijskom centru Domovinskog rata kao i podacima objavljenima u pojedinim stručnim studijama i znanstvenim časopisima; podaci o muzejskim predmetima iznijeti su prema dokumentaciji Muzejsko-dokumentacijskog centra). Od preko stotinu stratišta Hrvata i brojnih srpskih zločina hrvatsko pravosuđe još uvijek nije procesuiralo ili u cijelosti, ili ne potpuno, neke od najmučnijih (Borovo Selo, Vukovar, Škabrnja, Čelije, Voćin, koncentracijski logori na području Srbije...). Haagu nije palo na pamet optužiti vojni

vrh Srbije, a za Vukovar kao ni za druge sustavno granatirane gradove, njihove ulice, bolnice, parkove i stambene zgrade nije podignuta ni jedna optužnica. Zašto?

Jer agresija na Hrvatsku i hrvatske žrtve Haag, ali očito ni Europu, ne zanimaju. Ti zločini nisu uvjet zatvaranja poglavlja 23. u pregovorima o pristupanju Europskoj Uniji. Radi li se o pravosudnom i političkom šovinizmu prema jednom malom narodu u Europi na početku 21. stoljeća?

Neprijatelji Hrvatske iz EU jasno su se, iz usta suca Orića, očitovali što žele misliti o Hrvatskoj i o ratu hrvatskog naroda za opstojnost i slobodu. Pokazali su da ih ne zanimaju dokazi i povijesne činjenice, nego ostvarenje vlastitih zamisli s Hrvatskom. Ostatak Europe uglavnom pasivno promatra. Između ostalog i zbog toga (ali ne i jedino zbog toga) što je britanska strategija zasnovana na više od polovice stoljeća dugoj velikosrpskoj strategiji protiv Hrvatske: proglasiti hrvatski narod genocidnim narodom, sve zločine koji su počinjeni u Hrvatskoj višestruko umnožiti, prikazati genezu i posljedice tih zločina kao sustavno djelovanje hrvatskog političkog i vojnog vodstva uz optuživanje pripadnika hrvatske vojske i hrvatskog naroda.

Apsurd je tim veći što Britanija i njeni sateliti pritom pomažu Srbiju, jedinu europsku zemlju koja službeno veliča radikalni militaristički pokret koji je u Drugom svjetskom ratu genocidno djelovao prema nesrpskim narodima, poglavito Hrvatima i Bošnjacima. Srbiju, zemlju koja se, za razliku od Hrvatske, nije suočila sa zločinima iz Drugog svjetskog rata koji su suradnjom srpske kvinslinške vlade, srpskog represivno-policijskog aparata i nekoliko različitih vojno-političkih formacija počinjeni na njenom teritoriju i doveli do toga da se Srbija među prvima uvrsti među zemlje koje su Judenfrei. Srbiju, zemlju koja je planirala i 1991. godine izvršila agresiju na Hrvatsku i BiH s političkim i vojnim programom genocida nesrpskih naroda i kulturocida njihove povijesne i vjerske baštine. Srbiju koja se i dalje ne želi suočiti s prošlošću i u punom zamahu nastavlja s istom ekspanzionističkom politikom i (samo)obmanama.

Hrvatska već stotinu godina ima problem sa Srbijom. Od kraja 19. i početka 20. stoljeća kada Srbi u Hrvatskoj sporadično započinju artikulirati svoju namjeru svojatanja hrvatskih teritorija i izražavaju želju da se Hrvati maknu sa svoje zemlje zbog toga što su ta područja, za turskih osvajanja, naselili Srbi. Od Prosinačkih žrtava 5. prosinca 1918. godine na središnjem zagrebačkom trgu, kao posljedicom demonstracija koje su po samom završetku Prvog svjetskog rata bile republikanski i pacifistički izraz opiranja srpskom militarizmu i usmjerene protiv nedemokratskog i nezakonitog ulaska Hrvatske u jugoslavensku kraljevinu (i jugoslavensku i monarhiju). Od trostrukog atentata u jugoslavenskom parlamentu u Beogradu 1928. godine kada su smrtno stradali hrvatski narodni zastupnici Stjepan Radić, Pavle Radić i Đuro Basariček. Od montiranih političkih procesa i policijskih tortura, pokušaja atentata, skupnih ubojstava i pojedinačnih fizičkih likvidacija u monarhističkoj jugoslavenskoj diktaturi na čelu sa srpskom dinastijom u kojoj su padale žrtve i među običnim pukom (Sibinjske žrtve, Vrpske žrtve, Senjske žrtve) i među hrvatskim političarima i misliocima (J. Predavec, M. Šufflay, I. Pilar).

Poslije Drugog svjetskog rata, u komunističkoj Jugoslaviji, isprva radi ostvarivanja ciljeva komunističke revolucije, a kasnije i otvoreno velikosrpskih težnji, hrvatski se narod držao u politički pokornom položaju stigmatiziranjem, potenciranjem i hiperboliziranjem hrvatske krivnje za sudjelovanje u ratu na strani Sila Osovine i za sudioništvo kvinslinške hrvatske države u fašističkim zločinima. Sustavno se, s jedne strane, minoriziralo sudjelovanje Hrvata u začinjanju i organiziranju antifašističke borbe (u kojoj, za sâmo vrijeme trajanja rata, komunisti uglavnom nisu pokazali svoje pravo totalitarno, nedemokratsko i zločinačko lice), a s druge strane minorizirala se uloga Srbije u suradnji i provođenju fašističkog programa istrebljenja. Također nisu osobito isticani genocidni srpski četnički zločini protiv nesrpskog stanovništva, a masovne poslijeratne zločine komunističke diktature - koji su doveli do toga da su neki krajevi s hrvatskim stanovništvom bili svedeni na trećinu preživjele muške populacije, da su neki potpuno ispražnjeni od hrvatskog pučanstva i naseljeni Srbima i da je hrvatska gospodarska i intelektualna elita biološki i društveno-

efektivno desetkovana - nije se smjelo spominjati. Za to vrijeme Jugoslaviju su polako, ali sigurno počele prožimati velikosrpske tendencije u politici, na rukovodećim položajima, u policiji i vojsci.

Dakle, odgovara li Europi takva Srbija? Hrvatskoj ne odgovara. Ne iz nekog radikalnog političkog hira, nego zato što izravno ugrožava život, slobodu i opstanak hrvatske države i hrvatskog naroda. Otuda i razlog za uvijek ponovno aktiviranje elementarnih socijalno-psiholoških kohezivnih mehanizama koji svakom narodu služe da bi u presudnim trenucima za sâmu njegovu opstojnost ostvario jedinstvo i odupro se neprijatelju koji mu briše prošlost, razgrađuje sadašnjost i ugrožava budućnost.

Treba se zapitati zašto Hrvatska smeta britanskoj državnoj politici (ali ne i britanskoj naciji jer britanski narod vrlo često ima simpatija prema Hrvatskoj). Dakle, zašto vam je Hrvatska trn u oku? Zašto vam organski, psihološki i politički smeta postojanje hrvatskog naroda i njegove suverene države? Zbog nas samih ili zbog vaših igara protiv drugih europskih država? Mi nikada nismo pripadali vašem geopolitičkom području interesa i nikada nećemo pripadati. Hrvati su povijesni narod srednjevjekovne državnosti, nacionalne i kulturne svijesti. Razvijali smo se nadohvat ishodišta europske civilizacije kao dio Mediteranskog kruga i Srednje Europe. Tijekom povijesti, poglavito odolijevajući stoljetnim turskim nasrtajima, neizbježno smo bili pod utjecajem demografskih promjena, političkih, ratnih i kulturnih dodira i s narodima Balkanskog poluotoka. Ovaj mali narod kojeg, sad već pomalo iracionalno, ne trpite i prezirete ga svojim kolonijalističkim šovinizmom prošao je svoju povijesnu stazu mukotrpnosti i izložen velikim stradanjima. Na jednoj povijesnoj dionici sreli smo se i s vama: onda kada ste, kršeći Ženevsku konvenciju, na prevaru razoružane hrvatske vojnike predali jugoslavenskim komunistima kako bi ih ovi pobili, zajedno s desetinama tisućama civila, žena i djece koji su se nalazili u zbijegu pred komunistima na kraju Drugog svjetskog rata. Ne samo zato što su se borili na strani Sila Osovine, nego zato što nisu imali velikog izbora u želji da Hrvatska ne bude ponovno dio druge, ovaj put totalitarne komunističke i ateističke Jugoslavije. Vi koji se držite krivotvorina iz srpske i jugoslavenske historiografije - ne zato što bi vaša historijska znanost bila nerazvijena (daleko od toga), nego zato što su vam te krivotvorine politički odgovarale, a određene interpretacije bile politički upotrebljive - istražite povijesne izvore i obrazujte se o Hrvatskoj i imat ćete bolji uvid u vlastito djelovanje i bolju sliku o narodu čiju suverenost nastojite poništiti.

Jer ne možete u tome uspjeti! Hrvatski narod je preskupo, krvlju i patnjom platio svoju slobodu i svoju državu da bi ju naglim i nepromišljenim činjenjima doveo u opasnost i izolirao od ostatka Europe. To bi tek bio vaš potpuni uspjeh - da udaljavanju od Europe doprinesemo vlastitim djelima i postupcima. Ne, mi znamo trpjeti, ali mi vjerujemo i molimo za svoje izbavljenje.

Hrvatski narod, kao i svi narodi bez obzira na brojnost, ima i mana i vrlina, a u povijesti i herojstava i zločina. Jednako tako, povijesne osobe bilo kojeg naroda krasile su određene vrline, takve su osobe imale svoje zasluge za pojedinu naciju, ali i svoje uvjetovanosti, ograničenja i predrasude koje se ne mogu vigovski (whiggishly) vaditi iz povijesnog, socijalno-psihološkog, ratnog i jezičnog konteksta, pogotovo ne kada se to radi s otvorenim politički neprijateljskim nakanama. Ako želite optužiti prvog hrvatskog predsjednika Tuđmana zbog njegove politike hrvatskog suvereniteta, morat ćete se više potruditi. Tuđmana, kojeg je hrvatski narod na demokratskim izborima dvaput birao na tu dužnost, izravno optužite, iako je mrtav, i podastrite dokaze o njegovom navodnom zločinačkom razmišljanju, planiranju i djelovanju. Ali ne na način da njegovo djelovanje i riječi istrgate iz okolnosti i konteksta u kojem je razmišljao i morao donositi odluke, da trgate njegove odluke van razmatranja o sigurnosnim uvjetima i ukupnoj nacionalnoj sigurnosti u realnom vremenu i na realnom prostoru - kako tijekom rata, tako i prije i poslije vojno-redarstvene operacije Oluja. Ne može se nacionalni vođa malog naroda optuživati zbog odluka na koje bi se u njegovoj situaciji odlučio svaki politički vođa i svaki vrhovni vojni zapovjednik bilo kojeg demokratskog i velikog naroda u situaciji ratne agresije na njegovu zemlju i na njegov narod podijeljen u dvije države. Vojska koja oslobađa teritorij i ubrzanim tempom pomiče liniju bojišnice iza sebe ostavlja veliki sigurnosno nepokriven teritorij na kojemu ne bi uspjele uspostaviti civilnu

vlast, pravni poredak i red nakon ratnog kaosa ni potpuno uređene zemlje s puno duljom demokratskom tradicijom.

Tuđman je do besvijesti pregovarao s neprijateljima kako bi izbjegao žrtve, Tuđman je masovno abolirao agresore na vlastitu domovinu - hrvatske Srbe, Tuđman je pristao na mirnu reintegraciju Podunavlja kako bi izbjegao vojnu akciju i ljudske žrtve.

Zato vi nećete izravno optužiti Tuđmana. Nećete jer nemate činjeničnih i materijalnih dokaza, ni argumenata. Uistinu, tek argumenti suprotni vašima mogu biti potkrepljeni pravnim, političkim, povijesno-sociološkim, socijalno-psihološkim i vojno-sigurnosnim obrazloženjima.

Upravo zato hrvatski se narod neće odreći svojih velikana. Jer to ne čini i to se ne očekuje ni od jednog samosvjesnog i državotvornog naroda u Europi. Tuđman je, i sam povjesničar - što je uvelike određivalo i njegov način promišljanja događaja koji su se započeli odvijati - dovršio povijesnu epopeju hrvatskog naroda i krajem 20. stoljeća utemeljio suvremenu hrvatsku državu.

Uz žaljenje zbog zločina iz niskih strasti i uz procesuiranje počinitelja koji su pripadnici hrvatskog naroda - a koji su taj narod svojim činom osramotili, njegove vrijednosti iznevjerili, hrvatsku državu ugrozili, a, ukoliko su bili vojnici, svoje zapovjednike izdali - hrvatski narod ne može i neće zaboraviti svoju patnju i stradanja, pogaziti svoje mrtve, žrtve pale za slobodu naroda i nezavisnost države kao ni ljude koji su ga u presudnom vremenu vodili. Ne može jer bi se tada odrekao svoje prošlosti, ali onda ne bi imao ni budućnosti.

Ima li zapravo Hrvatska prijatelje? SAD jesu prijateljska država, iščitava se to iz njihovog saopćenja nakon haaške presude, iz same činjenice da su se oglasili relativno prisnim riječima. Usprkos smutljajućim, navodno „racionalnim“, tumačenjima izvana i iznutra, to je saopćenje ujedno i potvrda da je sada doista ugrožena hrvatska država, nanesen joj je neprijateljski udarac i nad njom visi prijetnja teških političkih i geopolitičkih, vojno-strateških i pravosudnih posljedica. Međutim, još se nešto dâ zaključiti iz američkog saopćenja: Hrvatska i dio Europe oko nje NE spadaju u političke prioritete američke vanjske politike. Upravo takvom nezainteresiranošću i apstiniranjem oko pravedne angažiranosti, SAD ostavljaju veliki prostor za djelovanje Velike Britanije koja se svesrdno angažira kao što se podlo angažirala u ratu Hrvatskoj i u ratu u BiH. Kakve Britanija i Srbija imaju planove s Hrvatskom? U Hrvatskoj neutralizirati, difamirati, osuditi, dakle uništiti bitne sudionike Domovinskog rata i ključne ljude političkog i vojnog vodstva Hrvatske koji su organizirali narod, suprotstavili se srpskoj agresiji i doveli Hrvatsku do obrane zemlje i pobjede u Hrvatskom ratu za nezavisnost. Stigmatizirati hrvatsko političko i vojno vodstvo kao i hrvatsku vojsku i specijalnu policiju za etničko čišćenje hrvatskih Srba iz oslobođenog područja središnje Hrvatske i dati vojno poraženoj Srbiji zadovoljštinu. Stigmatizacijom bi hrvatski narod ujedno bio ponovo trajno obilježen i time bi se dugoročno neutralizirala njegova „agresivna“ narav i „prejaka“ samosvijest. Misle - Time bi se dugoročno uništio svaki njegov OTPOR.

Kako to da se doguralo tako daleko u samo deset godina? Jer su neprijatelji Hrvatske imali veliku pomoć u naivnosti, diletantizmu, improvizatoriju, nedovoljnoj intelektualnoj kapacitiranosti hrvatskih vlasti, njihovoj kompleksaškoj impresioniranosti samim sudjelovanjem u međunarodnim odnosima i nesposobnosti da se nose s podzemnim i podlim praksama međunarodne politike. Ali i u njihovom ulaganju države i nacionalnih interesa u svrhu domaćih političkih obračuna, na način na koji se to čini u igri kartama da bi se ostvario kratkoročni osobni ili stranački interes. Međutim, treba reći i da su pri tome često bili nečasno ucijenjeni od strane pojedinih članica EU.

Zanimljivo je, ali i vrlo neobično, da na Hrvatima britanska politika primjenjuje sličan diskurs koji ima prema njemačkom narodu jer još uvijek, toliko godina nakon Drugog svjetskog rata, u britanskom tisku ima članaka koji latentno šovinistički pišu o „imanentno militarističkoj“ njemačkoj duši koju je trebalo zatrti i koja je razaranjima na kraju Drugog svjetskog rata i sovjetskim zločinima prema njemačkim civilima i ženama zasluženo dobila što je htjela. Haaškom

sudu ne pada na pamet da pogleda, a još manje uvaži dokaze o tome da su hrvatski Srbi jako dobro znali što rade organizirajući svoj odlazak iz središnje Hrvatske za vrijeme Oluje. Oni su, tijekom rata masovno sudjelujući u agresiji i zločinama protiv Hrvata, svojim iseljenjem dosljedno provodili srpsku ekspanzionističku politiku koja je, „vrlo engleski“ savjetovana, i u svom porazu u Oluji našla načina da napravi potez koji će kasnije moći upotrijebiti kao oružje protiv Hrvatske.

Ova haaška presuda ne može izdržati kriterije primjene zakona, pravičnosti suđenja i međunarodnog prava, a ipak je donesena. Da se udari na Hrvatsku. Britanija bi htjela da je slaba, stigmatizirana i nesigurna Hrvatska mekana glina koju će pod rukama mijesiti svi njeni neprijatelji i umiješati je kao samo jedan od sastojaka u novu smjesu/integraciju kojoj bi na čelu bila Srbija. Do tada ju na sve moguće načine treba udaljavati od pristupanja Europskoj Uniji i što više povezati sa Srbijom. Zato Srbija nije osuđena kao agresor na okolne države, zato su joj se prvo omogućili, onda oprostili razaranje i genocid u Hrvatskoj i BiH kao i ne plaćanje ratne odštete, a nudi joj se i mogućnost povlačenja hrvatske tužbe pred Međunarodnim sudom pravde.

Haaškom presudom koja se izrekla kao i onom koja će tek biti izrečena, konačno se kažnjava Hrvatsku koja je vojno porazila srpsku ratnu mašineriju i omogućila mir na području bivše Jugoslavije. Sada su taj mir, suživot i uspostavljena ravnoteža ponovno ugroženi.

Upravo stoga, Britanijo, ostavi se Hrvatske. Ne ulazite u naše državne civilne i vojne institucije i ne miješajte se u politički i medijski život Hrvatske. Odlazite! Mi nikada nismo bili vaša kolonija. Ovaj narod nije domorodačko pleme koje će u vašem nostalgичnom postkolonijalističkom simulakrumu dopustiti da se na perfidne i manipulativne načine pokušava upravljati njegovim reakcijama, ponašanjem i djelovanjem. Ovaj narod nije duh, previše je puta krvario. Ovdje zemlja nije glina, ova zemlja velikim je dijelom kamena. Mi nismo bića bez ljudskog razuma, naša europska duhovnost povijesna je i duboka.

Prepoznali smo i odbili već nekoliko vaših pokušaja, a vi podmuklo, ali tako očito, ne osobito inteligentno, ali tako neljudski cinično, izravno i neizravno, nastavljate raditi na tome da destabilizirate Hrvatsku i okolni geopolitički i geostrateški prostor. Ipak, i iako uz veliku cijenu, uz bol zbog povijesnih laži i nepravde koji za mali narod imaju uvijek preveliku cijenu, doveli smo vas u situaciju kada još ne možete bilježiti ni jedan pogodak kojeg ste očekivali.

Hrvatska će se i u miru braniti i obraniti jedinstvom, sposobnostima, karakterom i mudročću svog naroda. Kao 1991. ... Mada nije jasno zašto Europa dozvoljava da se ta godina ponovno morala vratiti. Hrvatska ne može svoju sudbinu prepustiti samo dogovorima velikih i hrvatski narod neće prihvatiti da ga se sada u miru politički masakrira. Hrvatski narod je u teškoj poziciji u obje svoje domovine. I u Hrvatskoj i u BiH. A što će Europa? Ako dozvoli da sjeme novog ratnog sukoba na europskom teritoriju zaista bude posađeno? Na području preplitanja europskih civilizacijskih krugova na svom jugoistoku, neka se Europa čuva posljedica ponižavanja i prevare malog naroda političkom ucjenom koju neke zemlje sakrivaju ispod procesa pristupanja Europskoj Uniji i zloporabom međunarodnog pravosuđa i demokratskih zakona. Neka strahuje od bumeranga pogažene ljudskosti, istine i pravde.

Demokracija neke države procjenjuje se na temelju toga koliko je ona sposobna zaštititi svakog pojedinca i društvenu manjinu. Demokracija i pravičnost međunarodnog poretka provjerava se odnosom država i višedržavnih asocijacija prema malim državama i njihovim narodima. Mali narodi drže ogledalo pred velikima. A drže ga (i držali su ga) pogotovo onda kada stradaju.

Margareta Perun (hrvatska pjesnikinja)

Zvonimir Despot